

[Sigsgaard.]

tingsbeslutning, at de private interesser eksproprieres, og at staten gerne sammen med den norske og den svenske stat; der har jo været udtalelser fremme om, at man ikke er uinteresseret fra norsk og svensk side — selv står for udnyttelsen af olien.

Vi foreslår også, at befolkningen nu endelig gennem en folkeafstemning får indflydelse på oliepolitikken. Jeg synes, at den måde, som det spørgsmål har været behandlet på i undergrundsudvalget, som ikke er et folketingsudvalg, men sorterer under trafikministeriet, og den måde, det har været behandlet på i de skiftende regeringer, i høj grad opfordrer til, at man nu må ud og spørge folk. Man kan ikke længere have nogen tillid til det, der sker i den sag bag lukkede døre og nedrullede gardiner.

Jeg peger i den forbindelse bare på en enkelt udtalelse fra den tidligere trafikminister i 1963-64, der blev spurgt, om han i anledning af koncessionen med A. P. Møller kendte til, hvordan man havde ordnet tilsvarende spørgsmål i andre lande. Han svarede, at det kendte han ingenting til, og i øvrigt kunne han ikke se, at det kom sagen ved, hvordan man gjorde i udlandet. Det er simpelt hen rystende. Nu ved jeg selvfølgelig, at folketinget vil nægte at behandle forslaget nu; man vil nødig have frem, at A. P. Møllers interesser går forud for almene danske interesser. Her har vi en situation, hvor ikke bare socialdemokratiet og VKR, men sågar også SF, hører jeg, står på A. P. Møllers side.

I boligpolitikken viser den samme grundholdning sig. Den lejlighed, der kostede 400 kr. i 1960, kostede i 1970 1.400 kr. og særlig galt gik det efter boligforliget, hvor socialdemokratiet og VKR satte huslejen i det gamle byggeri op for at få lejen i nybyggeriet ned. Som vi forudsagde dengang, er det gået modsat. Bl. a. i kraft af boligforliget er huslejerne i nybyggeriet gået op, men selvfølgelig også på grund af den almene højrentepolitik, som skiftende regeringer har ført. Nu trues vi — det bør også slås fast — af et nyt boligforlig efter valget, jeg erindrer om en ordveksling, jeg havde med boligministeren her i tinget før sommerferien, hvor boligministeren ikke ville afvise, at der ville komme et nyt boligforlig med huslejeforhøvelser i den gamle boligmasse efter valget.

Det er klart, at byggeindustrien og kapitalen lever højt på den, jeg tør godt sige asociale boligpolitik, der føres. Det er lige så klart, hvem det er, der betaler: det er lejerne og ganske særlig dem, der skal ud på boligmarkedet med boligproblemer af den ene eller den anden art. Der kan lappes på boligproblemerne, men de kan ikke klares, før boligpolitikken frigøres fra private spekulationsinteresser. Men her må vi igen desværre fastslå, at det vil hverken VKR eller socialdemokratiet være med til. VS har f. eks. foreslået forbud imod privat lejlighedsbyggeri; det er alle de gamle partier gået imod.

Når det på alle de områder, jeg har nævnt, set fra almindelige menneskers synspunkt er gået så skævt, som det er, skyldes det, at al politik her i landet tager hensyn til først og fremmest at gavne kapitalen. Så længe det fortsat skal være banker og monopoler, der har den økonomiske magt, vil det blive ved med at være sådan. Heller ikke socialdemokraterne kan føre en ny politik, som de siger at de vil efter valget, hvis de ikke i det mindste begynder på at tage magten fra storkapitalen. Det gør de ikke. Tværtimod kan man sige, at de i endnu højere grad end andre landes socialdemokratier danser efter storkapitalens pibe. Sidst i fællesmarkedsspørgsmålet, hvor hr. J. O. Krag og hr. Per Hækkerup endda skrev under på en annonce i engelske aviser, der propagerede for tilslutning til fællesmarkedet stik imod det britiske socialdemokratis politik. I øvrigt er det jo nu klart for enhver, at det danske socialdemokrati for længst har besluttet sig for fællesmarkedet, men bare ikke tør sige det. Det er nøjagtig det samme, som at man har besluttet sig på fortsat i en række hovedlinjer at føre kapitalens politik, for hvis interesser er det, der varetages i fællesmarkedet? Det kan der ikke være to meninger om.

Den økonomiske politik, der føres af skiftende regeringer her i landet, er omtrent den samme. Egentlig er det yderst betegnende, at vi nu her i disse dage igen ser, at alle de gamle partier kan enes om skattepolitikken. Der er ingen meningsforskelle dér. Væk er enhver tale om, hvordan byrderne skal fordeles på de forskellige befolkningsgrupper. Tilbage bliver alene en teknokratisk diskussion om, hvorvidt man skal have 91 eller